

OPPIMISPÄIVÄKIRJA

Ensimmäinen työpäivä edessä. Irlannissa tuttuun tapaan sataa vettä kaatamalla. Kävelen työpaikalle enkä todellakaan tiedä olenko oikeassa paikassa. Tapaan työpaikkaohjaajani/pomoni ja sovimme työtunneistani ja muistakin asioista. Tapaan työkaverini, jotka ottavat minut avoin sylein vastaan. Ajatuksia pyörii päässäni. Uskallanko puhua täällä ollenkaan? Mitä nuoret ajattelevat minusta?

Ensimmäisten viikkojen aikana alan asettumaan talon tavoille. Nuorisotila on suurehko ja sieltä löytyy monenlaista tekemistä nuorille. Nuoret tulevat tilalle erilaisissa ryhmissä. Tila ei ole avoin kaikille, mikä mielestäni oli erittäin mielenkiintoista. Nuoret myöskin saavat syödä mitä haluavat tilalla ja monta asiaa heille tarjotaan. Yleisesti he syövät leipää, mutta välillä heidän kanssaan tehdään esimerkiksi pannukakkuja.

Olin kuullut paljon huonoa traveller ihmisistä, mutta haluan tutustua heihin ilman ennakkoluuloja. Myönnän, hankalaa oli ymmärtää heidän puhetta, koska heillä oli niin nopea tapa puhua. He olivat kuitenkin todella ystävällisiä. Minulta kysytään, haluanko osallistua luennolle. En ole varma, mistä luento kertoo, mutta vastaan myöntävästi. Luennon pitää Mecpaths ja se kertoo ihmiskaupasta ja tarkemmin lapsiin kohdistuvasta ihmiskaupasta Irlannissa. Luento on erittäin mielenkiintoinen ja ajatuksia herättävä! Kun vertaa ihmiskauppaa Suomeen, minulle ajatus tuo mieleen vain marjanpoimijat, mutta muutakin todellakin on.

Ystävänpäivän jälkeisenä maanantaina palaan normaalisti töihin. Kuulen, että nuorisotilan viereisellä alueella on ollut ammuskelu ja jokin bensa-pommi on räjäytetty. Kuulen, että osan nuorten vanhemmista on ollut tässä mukana. Olen itse järkyttynyt. Tämä on ihan uusi juttu minulle. Yksi nuori perheineen on lähtenyt Englantiin pakoon riitaa. Näenkö tätä nuorta vielä? Vaikuttaako perheriita nuorten välisiin suhteisiin? Työporukan kanssa turvallisuussyistä päätämme, ettei avoimien ovien iltaa pidetä tällä viikolla.

SOLVE pitää kahden päivän luennon. Luennolla puhutaan nuorten väkivallasta ja jengitoiminnasta. Luento on erittäin mielenkiintoinen, mutta samaan aikaan todella raskas. Luennolla näen videoita, joissa nuoria nöyryytetään. Nuorten hiuksia leikataan, pakotetaan pussailemaan toistensa kanssa, pakotetaan riisuutumaan melkein alasti, pakotetaan tanssimaan ja lyödään sekä hakataan jos he eivät tottele. Näen myös videon, missä pieni epäröinti johtaa nuoren kuolemaan. Olen erittäin kiitollinen, että sain osallistua luennolle, mutta olihan se hirveää nähdä tällaisia. Pakko soittaa kotiin kavereille ja purkaa omia fiiliksiä. Seuraavana päivänä kuulen,

että myös työkavereille luento oli ollut raskas. Tällaisia asioita tapahtuu varmasti myös Suomessa, mutta ei varmastikaan näin paljon. Nämä videot olivat Englannista. Amerikassa tilanne on pahempi ja Irlanti on menossa samaan suuntaan kuin Englanti. Tästä luennosta kyllä tuli arvostus omaan työhön ja ymmärsi, kuinka tärkeää nuorisotyö on.

Nuorten kanssa leivomme, teemme ruokaa, laulamme karaokea, pelaamme biljardia, askartelemme, laitamme hiuksia ja lakkaamme kynsiä. Pidän huolta siisteydestä ja estetiikasta. Juttelen nuorten kanssa mistä milloinkin. Pääsen osallistumaan meikkaus kurssille, jossa minun nuoret meikkaavat minun naaman. Tämä saa kaikki nauramaan, koska meikkivoide on liian tumma minulle. Tunne siitä, että tulen paremmin nuorempien lasten kanssa juttuun syntyy. Tunne on, että vanhempien nuorten kanssa on vaikea luoda yhteyttä.

Nuori, joka lähti perheensä kanssa pakoon Englantiin palaa tilalle. Kaikki ovat iloisia asiasta. Hänelle kuitenkin soitetaan hetken kuluttua, ja hän lähtee. Työkavereiden huoli palaa hänestä.

St. Patrick's day lähestyy. Kysyn nuorelta ja opiskelijalta voivatko he valaista minulle historiaa tästä päivästä. Vastaus on mielestäni aika niukka. Minua kummastuttaa, kuinka vähän nuorten alkoholin käyttöön puututaan. Nuoret puhuvat avoimesti, kuinka he ovat hankkineet väärennetyt henkilöllisyystodistukset ja kuinka he aikovat käyttää niitä baariin. Tähän ei puututa. Myös nikotiini tuotteita nuoret käyttävät.

Voi ei, aikani alkaa loppua Irlannissa. Matkasta olen oppinut arvostamaan omaa rauhallisuuttani ohjaajana. Reissusta sain itsevarmuutta ja suurta iloa elämään. Tulevaisuuden suunnitelmat minulla muuttui. Unelmaksi syntyi muuttaa Irlantiin ja jatkaa nuoriso-ohjaajana. Reissusta jäi mahtava olo ja mieli palata on suuri. Työkaverini antoi minulle palautetta ja annoin myöskin hänelle. Hän myös näytti minulle, mistä nettisivustolta voin hakea Irlannista töitä. Ei muuta kun hakemuksia vetämään ja kohti uusia seikkailuja!